

[Agerschou]

Lotz III-betænkningen fra maj 1989 foreslog, at alle sociale opgaver, der i dag varetages af amtskommunerne, skulle overflyttes til kommunerne. De embedsmænd, der stod fadder til den pågældende betænkning – der var nemlig ingen kvinder i udvalget – mente, at de nærmere rammer for denne udlægning skulle fastlægges ved lov, at udlægningen skulle ske hurtigst muligt og senest 5 år fra lovens vedtagelse, at den øjeblikkelige amtskommunale medfinansiering skulle ophæves, og at de finansieringsmæssige problemer nærmere skulle afklares i sammenhæng med det samlede sociale finansieringssystem og tilgrænsende område, hvad det så betyder.

Forslagene vakte en del forbløffelse hos dem, der til daglig beskæftiger sig med det sociale område. Efter SF's opfattelse bar de i høj grad præg af at være udtænkt af folk, der i almindelighed sidder ved skriveborde, og hvis forhold til virkeligheden derfor ofte er af meget begrænset omfang.

I betænkningen var man mest optaget af at flytte rundt på brikker i det sociale system på samme måde, som andre flytter rundt på legoklodser. Derimod beskæftigede man sig ikke med indholdet i de sociale opgaver, man foretog flyttet. Det gør i sig selv betænkningen uanvendelig.

En forudsætning for at fastlægge eller forandre strukturer og rammer er, at man tager udgangspunkt i de behov, der skal varetages, at man diskuterer og tager stilling til indholdet i de opgaver, der skal løses, og undersøger, hvilke problemer der i dag eksisterer for de mennesker, det angår, altså i dette tilfælde på det sociale område. Det var ikke grundlaget for betænkningsarbejdet, som derfor har en mere end tvivlsom karakter.

På os virkede socialministeren også noget forbeholden og erklærede bl.a., at nu ville hun lytte, det er altid en god ting, til kommentarer fra alle sider. Hun lagde op til en bred debat blandt alle involverede, en debat, som blev foreløbigt afsluttet ved en konference i oktober, hvorefter ministeren ville give den redegørelse til Folketinget, som vi diskuterer i dag. Endvidere mente ministeren allerede dengang, at der skulle være nogle klare forudsætninger for en eventuel udlægning, heriblandt sikkerhed for, at de svage grupper ikke blev tabere i embedsmændenes spil. Endelig lagde ministeren vægt

på, at den gode udvikling i opgavefordelingen, der allerede var i gang, ikke blev forstyrret. Det sidste har været et af kernepunkterne i den omfattende debat, der fulgte efter socialministerens opfordring, og det er da også et af kernepunkterne i socialministerens konklusion i redegørelsen.

For virkeligheden ser ikke ud, som embedsmændene bag betænkningen forestillede sig, da de sad med kaffen og wienerbrødet og diskuterede forandringer i opgavefordelingen på det sociale område. Der har hele tiden været en glidende decentralisering, hvor man lokalt har samarbejdet og fundet ud af, hvordan en aktivitet, et projekt, en opgave bedst kunne løses. Der findes en lang række eksempler på, hvordan man i praksis har ændret på opgavefordelingen, men afstemt efter lokale forhold. Man har altså bl.a. kunnet aftale, hvordan en opgave, der egentlig hører til hos amtskommunen, i praksis kunne udføres kommunalt, og også det modsatte. Man kan diskutere, om det har været hensigtsmæssigt i alle tilfælde, men muligheden har været til stede og er blevet brugt.

Hvis debatten har haft noget formål, har det været, at den forhåbentlig har anskueliggjort det, så det er gået op for embedsmændene i de centrale kontorer.

Socialministerens konklusion i redegørelsen er i fin flugt med den viden, der eksisterer på det sociale område og med synspunkterne hos stort set alle, der til daglig og i praksis beskæftiger sig med det sociale område. Socialministeren foreslår en model, som tager udgangspunkt i, at udvikling er vigtigere end udlægning. Kløgere kan det ikke siges. Det er næsten banalt, men åbenbart ikke for alle, så derfor er det vigtigt, at det bliver understreget her.

Ministeren vil opfordre til, at der lokalt nedsættes regionale udviklingsudvalg med repræsentanter for bl.a. brugerne og de ansatte. Udvalgene får til opgave at støtte den glidende decentralisering og herunder give melding til et landsudvalg om, hvilke problemer den fortsatte udvikling afdækker, og hvilke ændringer der er enighed om, men som ikke kan gennemføres som følge af det eksisterende regelsæt.

Efter vores opfattelse er socialministeren på rette spor. Man kan muligvis indvende, at selve dette system lyder noget bureaukratisk, men vi bemærker, at ministeren opfordrer til, at man lokalt nedsætter de pågældende udvalg. Det vil